

Το κυνήγι του κρέατος

Το σκοτεινό ελατόδασος έριχνε απειλητικά τη σκιά του στις δυο όχθες του παγωμένου ποταμού. Τα δέντρα, που είχαν χάσει το λευκό κάλυμμα του πάγου από το δυνατό φύσημα του αγέρα, φαίνονταν να γέρνουν το ένα προς το άλλο, μαύρα και δυσοίωνα* στο λυκόφως*. Απόλυτη σιωπή βασίλευε σε όλη την περιοχή. Ήταν ένας ερημότοπος χωρίς ζωή, χωρίς κίνηση, τόσο ερημικός και κρύος, που ούτε θλίψη δεν προκαλούσε. Υπήρχε μια υποψία γέλιου, αλλά ενός γέλιου πιο τρομερού από οποιαδήποτε θλίψη – ενός γέλιου δύσθυμου* όπως το χαμόγελο της Σφίγγας, ενός γέλιου κρύου όπως η παγωνιά, αλλά και με την αυστηρότητα του αλάθητου. Ήταν η γνώση της αιωνιότητας που δεν μπορεί να μεταδοθεί στους άλλους, αυτή που περιγελά τη ματαιότητα της ζωής και την προσπάθεια για ζωή. Ήταν η άγρια, σκληρή, παγωμένη περιοχή του βορρά.

Κι όμως υπήρχε ζωή, μια ζωή παράταιρη σ' εκείνη τη γη και προκλητική. Μια σειρά από λυκόσκυλα κατέβαιναν με δυσκολία το παγωμένο ποτάμι. Οι άκρες από τις τρίχες τους ήταν καλυμμένες με πάγο. Η ανάσα τους πάγωνε αμέσως, καθώς έβγαινε από το στόμα τους, εκτοξεύοντας μικρά νέφη άχνας που επικάθονταν στο σώμα τους και σχημάτιζαν κρυστάλλους. Τα σκυλιά ήταν ζεμένα με δερμάτινα χάμουρα* και δεμένα με δερμάτινα λουριά σε ένα έλκηθρο που έσερναν ξοπίσω τους. Το έλκηθρο δεν είχε ολισθητήρες*. Ήταν φτιαγμένο από ανθεκτική φλούδα σημύδας* και ολόκληρη η επιφάνειά του ακουμπούσε στο χιόνι. Το μπροστινό τμήμα του έλκηθρου ήταν στραμμένο προς τα πάνω, σαν ρολό, για να σπρώχνει προς τα κάτω το απαλό χιόνι που ορθωνόταν όμοιο με κύμα μπροστά του. Πάνω στο έλκηθρο, δεμένη γερά, υπήρχε μια μακρόστενη κάσα. Υπήρχαν κι άλλα πράγματα στο έλκηθρο – κουβέρτες, ένα τσεκούρι, μια καφετιέρα και ένα τηγάνι· αλλά αυτό που δέσποζε και καταλάμβανε τον περισσότερο χώρο ήταν η μακρόστενη κάσα.

Μπροστά από τα σκυλιά προχωρούσε με δυσκολία ένας άντρας με φαρδιά χιονοπάπουτσα στα πόδια. Πίσω από το έλκηθρο βάδιζε ένας δεύτερος άντρας. Πάνω στο έλκηθρο, μέσα στην κάσα, βρισκόταν ένας τρίτος άντρας που η αγωνία του είχε τελειώσει – ένας άντρας τον οποίο ο άγριος εκείνος τόπος είχε κατακτήσει και νικήσει σε σημείο που να μην μπορεί να κουνηθεί ή να αγωνιστεί πλέον ξανά. Γιατί σ' εκείνη την άγρια φύση

δεν άρεσε η κίνηση. Η ζωή είναι προσβολή απέναντί της, γιατί η ζωή είναι κίνηση· και σκοπός της άγριας φύσης είναι να καταστρέφει την κίνηση. Παγώνει το νερό, για να μην το αφήσει να τρέξει προς τη θάλασσα· ρουφάει τον χυμό από τα δέντρα, μέχρι να παγώσουν ως την δυνατή καρδιά τους· αλλά το πιο σκληρό και φοβερό που κάνει ο άγριος εκείνος τόπος είναι η συντριβή και η υποταγή του ανθρώπου· του ανθρώπου που σφύζει από ζωή και είναι πάντα έτοιμος να επαναστατήσει στο ρητό ότι κάθε κίνηση πρέπει στο τέλος να σταματήσει.

Όμως μπροστά και πίσω, ατρόμητοι και αδάμαστοι, βάδιζαν οι δύο άντρες που δεν είχαν πεθάνει ακόμη. Τα σώματά τους ήταν καλυμμένα με γούνες και ελαφρώς κατεργασμένα δέρματα. Τα ματόκλαδα, τα μάγουλα και τα χείλη τους ήταν τόσο σκεπασμένα με κρυστάλλους από την παγωμένη αναπνοή τους, που τα πρόσωπά τους δε διακρίνονταν· θαρρείς και φορούσαν μάσκες φαντασμάτων, εργολάβοι κηδειών σε έναν κόσμο φαντασμάτων, στην επικήδεια πομπή κάποιου φαντάσματος. Όμως αποκάτω κρύβονταν άνθρωποι που είχαν εισχωρήσει σε έναν τόπο ερημικό, χλευαστικό και σιωπηλό, ασήμαντοι τυχοδιώκτες* που είχαν αναλάβει μια κολοσσιαία επιχείρηση, βάζοντας τον εαυτό τους να παλέψει με έναν κόσμο πανίσχυρο, απομακρυσμένο, ξένο και άψυχο όσο η άβυσσος του διαστήματος.

Ταξίδευαν αμίλητοι, έκαναν οικονομία στην αναπνοή τους για να μπορεί να δουλεύει το σώμα τους. Από παντού τους κύκλωνε ασφυκτικά η σιωπή και είχαν την

αίσθηση ότι μπορούσαν να την αγγίξουν. Επηρέαζε το μυαλό τους όπως οι πολλές ατμόσφαιρες στον βυθό του νερού επηρεάζουν το σώμα του δύτε. Τους συνέτριβε με το βάρος της απεραντοσύνης και της αμετάκλητης* προσταγής της. Τους συνέτριβε μέχρι τα βάθη του νου τους, ρουφώντας σαν χυμό από σταφύλι κάθε μάταιη γενναιότητα, έξαρση και άτοπη αυτοεκτίμηση της ανθρώπινης ψυχής, ώσπου να αντιληφθούν ότι ήταν απλώς πεπερασμένοι* και μικροί, ψήγματα και κόκκοι σκόνης, που προχωρούσαν με περιορισμένη πονηριά και απειροελάχιστη γνώση ανάμεσα στο παιχνίδι και την αλληλεπίδραση των τυφλών στοιχείων της φύσης και των άλλων δυνάμεων.

Μια ώρα πέρασε και μετά άλλη μία. Το χλωμό φως της μικρής ανήλιαγης ημέρας είχε αρχίσει να χάνεται από τον ουρανό, όταν μια αμυδρή*, μακρινή κραυγή διαπέρασε την ακινησία του αέρα. Η έντασή της αυξήθηκε γοργά, ώσπου έφτασε στην υψηλότερη νότα της, όπου και παρέμεινε, παλλόμενη και τεταμένη, για να σβήσει σιγά σιγά. Θα μπορούσε να είναι το ουρλιαχτό κάποιας χαμένης ψυχής, αν δεν τη χαρακτήριζε κάποια θλιμμένη αγριότητα και μια ανάγκη να ικανοποιήσει την πείνα της. Ο μπροστινός άντρας έστρεψε το κεφάλι, ώσπου τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του άντρα που ήταν πίσω. Και τότε, πάνω από τη στενόμακρη κάσα, κούνησαν με νόημα τα κεφάλια τους.

Μια δεύτερη κραυγή ακούστηκε, διαπερνώντας τη σιωπή. Οι άντρες εντόπισαν από πού ερχόταν. Ήταν από

πίσω, κάπου στη χιονισμένη έκταση που μόλις είχαν διασχίσει. Σε απάντηση, μια τρίτη κραυγή ακούστηκε πάλι από πίσω και προς τα αριστερά.

«Μας πήραν στο κατόπι*, Μπιλ» είπε ο μπροστινός άντρας.

Η φωνή του ακούστηκε βραχνή και εξωπραγματική – ήταν φανερό ότι είχε καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει.

«Το κρέας σπανίζει» απάντησε ο σύντροφός του. «Ούτε ίχνος λαγού δεν είδα τόσες μέρες».

Μετά από αυτό δεν ξαναμίλησαν, παρότι αφουγκράζονταν τις κυνηγετικές κραυγές που συνεχίζονταν πίσω τους.

Μόλις σκοτείνιασε, οδήγησαν τα σκυλιά τους σε μια συστάδα* από έλατα στην άκρη του ποταμού και κατασκηνώσαν. Το φέρετρο κοντά στη φωτιά έκανε χρέη καθίσματος και τραπεζιού. Τα λυκόσκυλα μαζεύτηκαν στην άλλη άκρη της φωτιάς, με γρυλίσματα και αφιμαχίες*, αλλά χωρίς διάθεση να φύγουν μες στο σκοτάδι.

«Πολύ κοντά μας κάθονται απόψε, Χένρι» σχολίασε ο Μπιλ.

Ο Χένρι, οκλαδόν* πάνω από τη φωτιά, έριξε ένα κομμάτι πάγου στην καφετιέρα και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Δεν έβγαλε μιλιά μέχρι να καθίσει στο φέρετρο και ν' αρχίσει να τρώει.

«Ξέρουν να φυλάνε το τομάρι τους» είπε. «Έχουν μυαλό αυτά τα σκυλιά».

Ο Μπιλ κούνησε το κεφάλι. «Α, δεν ξέρω...»

Ο σύντροφός του τον κοίταξε περίεργα. «Πρώτη φορά λες κάτι τέτοιο».

«Χένρι» είπε ο άλλος μασουλώντας σκεφτικός τα φα-
σόλια του «παρατήρησες πώς αντέδρασαν τα σκυλιά την
ώρα που τα τάζα;»

«Ήταν πιο άγρια απ' ό,τι συνήθως» παραδέχτηκε ο
Χένρι.

«Πόσα σκυλιά έχουμε, Χένρι;»

«Έξι».

«Λοιπόν, Χένρι...» Ο Μπιλ για λίγο σταμάτησε για να
δώσει έμφαση στα λόγια του. «Όπως έλεγα, Χένρι, έχου-
με έξι σκυλιά. Έβγαλα λοιπόν έξι ψάρια από τον σάκο.
Έδωσα ένα ψάρι σε κάθε σκυλί, Χένρι, αλλά μου έλειπε
ένα».

«Μήπως έκανες λάθος στο μέτρημα;»

«Έχουμε έξι σκυλιά» επανέλαβε ο άλλος ήρεμα.
«Έβγαλα έξι ψάρια. Ο σκύλος με το ένα αυτί δεν πήρε
ψάρι. Ξαναπήγα στον σάκο για να πάρω το ψάρι του».

«Μα έχουμε μόνο έξι σκύλους» είπε ο Χένρι.

«Χένρι» συνέχισε ο Μπιλ. «Δεν είπα ότι ήταν όλοι σκύ-
λοι, αλλά ότι έδωσα εφτά ψάρια».

Ο Χένρι σταμάτησε το φαγητό και μέτρησε με το
βλέμμα τα σκυλιά.

«Τώρα είναι μόνο έξι» είπε.

«Είδα τον άλλο να τρέχει πάνω στο χιόνι» είπε ο Μπιλ
με σιγουριά. «Είδα εφτά».

Ο Χένρι τον κοίταξε με οίκτο. «Θα χαρώ πολύ, όταν
τελειώσει αυτό το ταξίδι» είπε.

«Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Μπιλ.

«Λέω πως το φορτίο που κουβαλάμε σου έχει σπάσει
τα νεύρα κι έχεις αρχίσει να βλέπεις διάφορα».

«Το σκέφτηκα κι εγώ» απάντησε σοβαρά ο Μπιλ.
«Έτσι, όταν τον είδα να τρέχει στο χιόνι, κοίταξα και είδα
τα χνάρια του. Ύστερα μέτρησα τους σκύλους και ήταν
πάλι έξι. Τα ίχνη είναι πάνω στο χιόνι. Αν θέλεις, πάμε να
σου τα δείξω».

Ο Χένρι δεν απάντησε, αλλά συνέχισε να μασουλάει
σιωπηλός. Τελείωσε το φαγητό του και ήπιε μια κούπα
καφέ. Σκούπισε το στόμα του με την ανάστροφη* του χε-
ριού του και είπε:

«Δηλαδή λες να ήταν...»

Ένα παρατεταμένο ουρλιαχτό, άγριο και θλιμμένο,
που ερχόταν από το σκοτάδι, τον διέκοψε. Σταμάτησε να
αφουγκραστεί και ύστερα ολοκλήρωσε τη φράση του με
μια κίνηση του χεριού προς το σημείο απ' όπου ακουγό-
ταν ο ήχος της κραυγής «... κανένas από δαύτους;»

Ο Μπιλ κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Πολύ πιθανόν.
Παρατήρησες κι εσύ τη φασαρία που έκαναν οι σκύλοι».

Τα ουρλιαχτά και οι απαντητικές κραυγές συνεχίστη-
καν, μετατρέποντας τη σιωπή σε πανδαιμόνιο. Από πα-
ντού ακούγονταν φωνές και οι σκύλοι, έντρομοι, είχαν
μαζευτεί τόσο κοντά στη φωτιά, που οι τρίχες τους κα-
ψαλίζονταν από τη θερμότητά της. Ο Μπιλ έριξε κι άλλα
ξύλα, προτού ανάψει την πίπα του.

«Σε βλέπω προβληματισμένο» είπε ο Χένρι.

«Χένρι...» Τράβηξε σκεφτικός μερικές ρουφηξιές,

προτού συνεχίσει. «Χένρι, σκεφτόμουν πόσο πιο τυχερός είναι αυτός».

Έδειξε το τρίτο άτομο χτυπώντας τον αντίχειρά του πάνω στο φέρετρο όπου κάθονταν.

«Εσύ κι εγώ, Χένρι, όταν πεθάνουμε, θα είμαστε τυχεροί, αν βάλουν αρκετές πέτρες πάνω στα κουφάρια μας για να μη μας φάνε τα σκυλιά».

«Βλέπεις, δεν έχουμε ανθρώπους ούτε λεφτά, όπως αυτός» συμπλήρωσε ο Χένρι. «Τις κηδείες των μακρινών αποστάσεων δεν τις αντέχει η τσέπη μας».

«Αλήθεια, Χένρι, τι δουλειά είχε εδώ ένας άνθρωπος σαν και του λόγου του, που σίγουρα είχε τον τρόπο του στην πατρίδα του και δε νοιάστηκε ποτέ του για φαί ή για σκεπάσματα; Τι ήρθε να κάνει σε τούτη την ξεχασμένη από τον Θεό γωνιά της γης... δεν το καταλαβαίνω».

«Θα ζούσε μέχρι τα βαθιά του γεράματα, αν έμενε στο σπιτάκι του» συμφώνησε ο Χένρι.

Ο Μπιλ άνοιξε το στόμα να μιλήσει, αλλά το μετάβησε. Έδειξε το πηχτό σκοτάδι που τους κύκλωνε. Δεν ξεχώριζες μορφή στη σκοτεινιά, μόνο δυο μάτια που έλαμπαν σαν κάρβουνα αναμμένα. Ο Χένρι έδειξε με το κεφάλι ένα δεύτερο ζευγάρι κι ένα τρίτο. Τα λαμπερά μάτια είχαν ζώσει τον καταυλισμό* τους. Κάπου κάπου ένα ζευγάρι μάτια κινούνταν ή εξαφανιζόταν, για να ξαναφανεί σε λίγο.

Τα σκυλιά έδειχναν όλο και πιο ανήσυχα και ένας ξαφνικός φόβος τα έκανε να πλησιάσουν πανικόβλητα κοντύτερα στη φωτιά έρποντας στα πόδια των αντρών.

Μέσα σε όλη αυτή την αναστάτωση ένας σκύλος αναποδόγυρισε στην άκρη της φωτιάς και ούρλιαξε από πόνο και τρόμο, ενώ η μυρωδιά της καμένης γούνας του πλημμύρισε τον αέρα. Η αναταραχή αυτή έκανε τον κύκλο των ματιών να μετακινηθεί για μια στιγμή και να απομακρυνθεί λιγάκι, αλλά επανήλθε μόλις ησύχασαν οι σκύλοι.

«Μεγάλη ατυχία, Χένρι, να ξεμείνουμε από πυρομαχικά».

Ο Μπιλ είχε καπνίσει την πίπα του και βοηθούσε τον σύντροφό του ν' απλώσει τις γούνες και τις κουβέρτες πάνω στα κλωνάρια του έλατου που είχε τοποθετήσει πάνω στο χιόνι πριν από το βραδινό τους. Ο Χένρι απάντησε με ένα μουγκρητό και άρχισε να λύνει τα μοκασίνα* του.

«Πόσα φυσίγγια είπες ότι σου έμειναν;» ρώτησε.

«Τρία» ήρθε η απάντηση. «Μακάρι να ήταν τριακόσια. Τότε θα έδειχνα σ' αυτά τα αναθεματισμένα τι θα πάθαιναν!»

Κούνησε τη γροθιά του θυμωμένα προς τα μάτια που λαμπύριζαν και έβαλε τα παπούτσια του κοντά στη φωτιά.

«Και μακάρι να σταμάταγε αυτό το κρύο» συνέχισε. «Δυο βδομάδες τώρα έχει κολλήσει στους πενήντα βαθμούς κάτω από το μηδέν. Έχω κι ένα κακό προαίσθημα. Αλλά, μιας κι άρχισα τις ευχές, μακάρι να είχαμε ξεμπερδέψει μ' ετούτο το ταξίδι και να καθόμασταν τώρα στο Φορτ Μακ Γκάρνι πλάι στη φωτιά και να παίζαμε κρίμπατ* – αυτό θα ήθελα».

Ο Χένρι σύρθηκε μέχρι το κρεβάτι μουγκρίζοντας. Πάνω που τον έπαιρνε ο ύπνος, τον ξύπνησε η φωνή του συντρόφου του.

«Αλήθεια, Χένρι, στον άλλο που ήρθε και πήρε το ψάρι, γιατί δεν όρμησαν τα σκυλιά; Αυτό με προβληματίζει».

«Ανησυχείς υπερβολικά, Μπιλ» ήρθε νυσταγμένη η απάντηση. «Δεν ήσουν έτσι εσύ. Σώπασε τώρα και πέσε για ύπνο. Το πρωί θα είσαι μια χαρά. Θα 'χεις ξινίλα στο στομάχι, αυτό σε ενοχλεί».

Οι άντρες κοιμήθηκαν βαριανασαίνοντας ο ένας πλάι στον άλλο κάτω από το ίδιο σκέπασμα. Η φωτιά σιγόσβηγε και τα μάτια που λαμπύριζαν έσφιξαν τον κύκλο γύρω από την κατασκήνωση. Τα σκυλιά μαζεύτηκαν φοβισμένα, γρυλίζοντας απειλητικά κάπου κάπου, όποτε πλησίαζε κοντύτερα ένα ζευγάρι μάτια. Σε μια στιγμή ο θόρυβος έγινε τόσο δυνατός, που ο Μπιλ ξύπνησε. Σηκώθηκε προσεκτικά για να μην ξυπνήσει τον σύντροφό του και έριξε ξύλα στη φωτιά. Καθώς εκείνη αναζωπυρώθηκε, ο κύκλος των ματιών οπισθοχώρησε. Έριξε μια ματιά στα κουβαριασμένα σκυλιά. Έτριψε τα μάτια του και κοίταξε πιο προσεκτικά. «Υστερα ξαναχώθηκε κάτω από τις κουβέρτες.

«Χένρι» είπε. «Ε, Χένρι».

Ο Χένρι μούγκρισε καθώς περνούσε από τον ύπνο στον ξύπνο. «Τι συμβαίνει πάλι;»

«Τίποτα» ήρθε η απάντηση. «Μόνο να, είναι πάλι εφτά. Μόλις τους μέτρησα».

Η πληροφορία έγινε δεκτή με ένα γρύλισμα από τον Χένρι που άρχισε να ροχαλίζει.

Το πρωί πρώτος ξύπνησε ο Χένρι και σήκωσε τον σύντροφό του από το κρεβάτι. Ήθελε τρεις ώρες ακόμα να ξημερώσει, αν και η ώρα ήταν ήδη έξι. Μεσ στο σκοτάδι ο Χένρι άρχισε να ετοιμάζει το πρωινό, ενώ ο Μπιλ τύλιγε τις κουβέρτες και ετοίμαζε το έλκηθρο.

«Δε μου λες, Χένρι» ρώτησε ξαφνικά «πόσα σκυλιά είπες ότι είχαμε;»

«Έξι».

«Λάθος» δήλωσε θριαμβευτικά ο Μπιλ.

«Είναι πάλι εφτά;» ρώτησε ο Χένρι.

«Όχι, πέντε. Λείπει ένα».

«Ανάθεμα!» φώναξε ο Χένρι οργισμένος. Παράτησε το μαγείρεμα και πήγε να μετρήσει τους σκύλους.

«Δίκιο έχεις, Μπιλ. Λείπει ο Χοντρούλης».

«Λες και τον κατάπιε η γη. Ούτε ίχνος του δεν υπάρχει».

«Πάει αυτός, χάθηκε» συμπέρανε ο Χένρι. «Τον κατάπιαν ζωντανό. Βάζω στοίχημα πως θα ούρλιαζε καθώς γλιστρούσε στον λαιμό τους, ανάθεμά τους!»

«Πάντα ήταν χαζό σκυλί» είπε ο Μπιλ.

«Όσο χαζόκυλο κι αν ήταν, δε θα αυτοκτονούσε έτσι». Κοίταξε προσεκτικά τα σκυλιά που είχαν απομείνει, αποτιμώντας τα φανερά χαρακτηριστικά κάθε ζώου. «Στοίχημα ότι κανένα από τα άλλα δε θα το κάνει».

«Ούτε και με ένα ρόπαλο δε θα μπορούσες να τα απομακρύνεις από τη φωτιά» συμφώνησε ο Μπιλ. «Πάντα πίστευα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Χοντρούλη».

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Κι αυτός ήταν ο επιτάφιος ενός πεθαμένου σκύλου που έσερνε ένα έλκηθρο στον βορρά – φτωχότερος από τον επιτάφιο κάθε άλλου σκύλου ή –πολύ περισσότερο– από τον επιτάφιο κάποιου ανθρώπου.